

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Wielobranżowego "I." w B. – K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w Z.
o objęcie pracowniczym ubezpieczeniem społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 14 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 14 lipca 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawcy – Przedsiębiorstwa Wielobranżowego I. w B. – K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 26 listopada 2002 r. (IV U .../02) oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w Z. z dnia 24 maja 2001 r. stwierdzającej, że G. A. zatrudniona przez wnioskodawcę nie podlega ubezpieczeniu społecznemu od dnia 1 sierpnia 2000 r. do dnia 3 września 2000 r. z tytułu zatrudnienia.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 14 lipca 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzuciła naruszenie art. 22 § 1 k.p. „przez przyjęcie, iż pracownik G.A. nie nawiązała stosunku pracy z K. K.” oraz art. 83 § 1 k.c. „przez błędne jego zastosowanie, albowiem w niniejszej sprawie sporny

stosunek pracy został nawiązany w rzeczywistości, stąd nie był czynnością dokonaną dla pozorów.” Równocześnie, wskazując na okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania, pełnomocnik skarżącego podniosła, że „kasacja jest oczywiście zasadna, albowiem istnieje potrzeba wykładni definicji stosunku pracy w kontekście art. 11 k.p. (zasada swobody nawiązania stosunku pracy). Otóż z treści art. 22 § 1 k.p. wynika, że (...) przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, pod jego kierownictwem za wynagrodzeniem. (...) Skoro wszystkie wyżej wymienione elementy stosunku pracy istnieją w niniejszej sprawie, to czy fakt pozostawania pracownika w dacie nawiązania stosunku pracy w ciąży, oraz krótko po jego nawiązaniu przebywanie na zwolnieniu lekarskim do daty urodzenia dziecka skutkuje uznaniem pozorności umowy o pracę w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem wniosku oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych

„okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie zarówno w jej *petitum*, jak i w jej uzasadnieniu w ogóle nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie, a pełnomocnik skarżącego ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, iż ‘kasacja jest oczywiście zasadna’ oraz lakonicznego wyrażenia swego poglądu, iż w danym wypadku ‘istnieje potrzeba wykładni definicji stosunku pracy w kontekście art. 11 k.p.’

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).